Ἡ χθεσινὴ καὶ ἡ προχθεσινὴ βροχὴ ὑπῆρξε πολὺ εὐεργετικὴ διὰ τὰς καλλιεργείας γενικῶς. Οἱ ἀγρόται εὐελπιστοῦν, ὅτι ἡ ἐσοδεία των θὰ εἶναι ἱκανοποιητική.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Ἔμποροι καὶ ἐπαγγελματοβιοτέχναι συντονίζουν τὰς ἐνεργείας των διὰ τὸ θέμα τῆς ἐπαγγελματικῆς στέγης κ. ἄ. Ἡ Κυβέρνησις πρέπει νὰ προσέξῃ τοὺς κορμοὺς αὐτοὺς τῆς Κοινωνίας.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ Ι. ΚΛΗΡΟΝ, ΕΠΙ ΤΗ ΑΝΑΛΗΨΕΙ ΤΩΝ ΚΑΘΗΚΟΝΤΩΝ ΤΟΥ

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ ΙΕΡΑΡΧΟΥ ΑΙΤΩΛΙΑΣ ΚΑΙ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ κ. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ

ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΑΜΟΙΒΗΝ ΘΑ ΔΕΧΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΣΙΝ ΟΙΑΣΔΗΠΟΤΕ ΙΕΡΟΠΡΑΞΙΑΣ

Η ΕΝΟΡΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΠΟΒΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΥΨΕΛΗ

Ὁ νέος Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Θεόκλητος Ἀβραντινῆς — ὁ ὁποῖος ὑπηρέτησεν, ὡς γνωστόν, ὡς πρωτοσύγγελος εἰς τὴν Μητρόπολιν Πατρῶν — ἀπηύθυνε, ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων του, μίαν ἐμπνευσμένην, τῷ ὄντι, ποιμαντορικὴν ἐγκύκλιον πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον τῆς Μητροπόλεώς του, ἡ ὁποία ἐσχολιάσθη εὐμενέστατα ἀπὸ τὸν λαόν. Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη ὑπηγορευμένη ἀπὸ ἀμιγὲς χριστιανικὸν πνεῦμα, προσγειωμένη δὲ συγχρόνως εἰς τὴν σύγχρονον ἀτμόσφαιραν τῆς Κοινωνίας, ἀποτελεῖ μίαν ρηξικέλευθον ἐλπιδοφόρον ἐκδήλωσιν, ἡ ὁποία, πιστῶς καὶ χωρὶς συμβιβασμούς, σήμερον καὶ εἰς τὸ μέλλον, ἐφαρμοζομένη, δύναται νὰ ἀνοίξῃ τοὺς αἰθρίους ὁρίζοντας, ἐντὸς τῶν ὁποίων πρέπει καὶ ὀφείλει νὰ ζῇ καὶ νὰ δρᾷ ἡ σημερινὴ Ἐκκλησία. Εὐχὴς ἔργον θὰ ἦτο ἐὰν ἡ σημερινὴ ἑλληνικὴ Κοινωνία ἔβλεπεν, εἰς προοδευτικὴν κλίμακα, παρομοίας ἐλπιδοφόρους ἐκδηλώσεις, αἱ ὁποῖαι προοιωνίζονται φωτοβόλον, ὡς ἐμπρέπει, τὴν αἴγλην τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν σημερινὴν Κοινωνίαν, ἐν πολλοῖς παραπαίουσαν καὶ περιδινουμένην μέσα εἰς τὰ ἀλληλοσυγκρούμενα ἰδεολογικὰ ρεύματα

Ὁ Σεβ. Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Θεόκλητος, ἐν ἀρχῇ τῆς ἐγκυκλίου του πρὸς τὸν Κλῆρον, τονίζει:

«Μίαν φιλοδοξίαν ἔχομεν: νὰ φέρωμεν τὸ πεπιστευμένον ἡμῖν Ποίμνιον ἐγγύτερον τοῦ Λυτρωτοῦ. Ἓν ἐπιθυμοῦμεν: τὴν σωτηρίαν ἡμῶν καὶ τῶν Χριστιανῶν τῆς Θεοσώστου Παροικίας ἡμῶν. Ἔχομεν ἀποφασίσει ἐν Κυρίῳ νὰ χαίρωμεν μετὰ τοῦ Λαοῦ χαίροντος καὶ νὰ κλαίωμεν μετ' αὐτοῦ κλαίοντος, νὰ ζήσωμεν μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ ἀποθάνωμεν πλησίον αὐτοῦ καὶ νὰ θυσιασθῶμεν δι' αὐτόν, κατὰ τοὺς Κυριακοὺς λόγους «Ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων» (Ἰωάν. ι, 11). Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία νὰ ζῶμεν ἐν Χριστῷ καὶ ὑπὲρ τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πληροῖ τὴν καρδίαν ἡμῶν, ἱκανοποιεῖ, ἐνθουσιάζει καὶ δίδει περιεχόμενον εἰς τὴν προσωρινὴν ἐπίγειον ζωήν. Ἐλπὶς, χαρὰ καὶ στέφανος καυχήσεως (Α΄ Θεσ. β, 19) διὰ τὸν Ποιμένα εἶναι οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί».

Ἀφοῦ ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν τοῦ Κλήρου διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας τὴν ὑψίστην ἀποστολήν του, ὁ κ. Θεόκλητος ζητεῖ ἐν πρώτοις ἀπὸ τοὺς κληρικοὺς ἁγιότητα βίου.

«Ὡς Κληρικοί, τονίζει, κηρύττομεν τὴν Χριστιανικὴν Ἠθικήν, ἐπιδιώκομεν νὰ δημιουργήσωμεν χαρακτῆρας, φροντίζομεν νὰ μεταδίδωμεν διὰ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων ἁγιασμόν. Πῶς θὰ ζητήσωμεν ἀρετήν, διαθέτοντες κακίαν; Πῶς θὰ φωτίσωμεν, ἐσκοτισμένοι ὄντες; Πῶς θὰ καθαρίσωμεν τὸν ρύπον τῶν λαϊκῶν, ἀκάθαρτοι ὄντες; Πῶς ἕλκεσι βρύοντες, θὰ θεραπεύσωμεν τοὺς τραυματίας ἐξ ἁμαρτιῶν; Μήπως μὲ τὴν ὑποκριτικὴν εὐσέβειαν θὰ ἐπιβληθῶμεν; Ἡ ἁγιότης εὐωδιάζει. Ἡ ἁμαρτία ἀναδίδει δυσοσμίαν. Δὲν κρύπτεται ἡ μέν, δὲν καλύπτεται ἡ δέ. Τὸ ἰσχυρότερον ὅπλον τοῦ Κληρικοῦ εἶναι ἀναμφισβητήτως ἡ ἁγιότης».

Ἀφοῦ ὑπογραμμίζει ὅτι «ἄνευ ἁγίας ζωῆς, ἀέρα δέρομεν καὶ μάτην κοπιῶμεν», προσθέτει:

«Μετὰ τὴν ἁγιότητα ζητοῦμεν ποιμαντορικὴν δρᾶσιν. Ἡ ποιμαντορικὴ δρᾶσις ἔχει δύο ὄψεις. τὴν πνευματικὴν καλλιέργειαν τῶν Χριστιανῶν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν.

»Ἡ πνευματικὴ καλλιέργεια ἀποβλέπει εἰς τὸν καταρτισμὸν τοῦ Χριστεπωνύμου Πληρώματος. Θὰ καλλιεργηθῇ τὸ Ποίμνιον διὰ τῆς τακτικῆς καὶ ἀνελλιποῦς καὶ εὐλαβοῦς τελέσεως τῶν Θείων Μυστηρίων, πρὸ δὲ πάντων τοῦ φρικτοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, δι' οὗ μεταδίδεται Αὐτὸς ὁ χορηγὸς τῆς Χάριτος. Ἕκαστος Ἐφημέριος καὶ τοῦ πλέον ἀπομεμακρυσμένου χωρίου ὀφείλει νὰ τελῇ ἀπάσας τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, τὰς προβλεπομένας καὶ ὁριζομένας ὑπὸ τοῦ Τυπικοῦ τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Εἶναι ὑποχρεωμένος ὁ Ἱερεὺς νὰ προσεύχηται κατ' ἰδίαν καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τοῦ Λαοῦ. Ἡ νοοτροπία, ὅτι μόνον εἰς τὰς Πόλεις τελοῦνται ὅπασαι αἱ Ἱεραὶ Ἀκολουθίαι καὶ τελεταὶ τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἐσφαλμένη καὶ ἀσύμφωνος πρὸς τὴν τάξιν Αὐτῆς. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τονίζομεν, ὅτι δέον νὰ ἐξασφαλίζηται τάξις καὶ ἡσυχία ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ κατὰ τὴν τέλεσιν τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων. Πρέπει νὰ ἐξασφαλίζωνται αἱ προϋποθέσεις κατανύξεως τῶν ἐκκλησιαζομένων».

Περαιτέρω, ἡ ἐγκύκλιος ἀναγράφει:

Ἐκτὸς τῆς Θείας Λατρείας, ἄριστον μέσον καλλιεργείας τῶν Χριστιανῶν ἀποτελεῖ ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ γραπτὸς καὶ προφορικὸς λόγος τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἐνοικῇ πλουσίως εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ τῶν Χριστιανῶν μας. Ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς προπαρασκευάζεται ἐπαρκῶς, ὥστε νὰ κηρύττῃ τὸν Θεῖον Λόγον ἐπ' Ἐκκλησίαις. Προτρεπόμεθα καὶ ἀξιοῦμεν, ὅπως ἅπαντες οἱ ἔχοντες ἀποφοιτήσει ἐξ Ἱερατικῶν Σχολῶν καὶ Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων κηρύττωσι τακτικῶς τὸν Θεῖον Λόγον. Ὀφείλουσι νὰ μελετῶσι καὶ νὰ μεταδίδωσι δι' ὀλίγων λόγων καὶ σαφῶν «τὰ ῥήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς». Θεῖον Κήρυγμα ἐπ' Ἐκκλησίαις, Κατηχητικὰ μαθήματα εἰς μαθητάς, διδασκαλίαι εἰς συγκεντρώσεις ἀνδρῶν, γυναικῶν, νέων καὶ νεανίδων, Κύκλοι Ἁγίας Γραφῆς, διάδοσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ ἄλλων πνευματικῶν βιβλίων, κυκλοφορία τοῦ ἐντύπου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας «Φωνὴ Κυρίου», ἐπισκέψεις ἀπάντων τῶν ἐνοριτῶν κατ' οἶκον, ἰδίᾳ τῶν ἀσθενῶν καὶ θλιβομένων, ἀνέγερσις ἐν ἑκάστῃ ἐνορίᾳ πνευματικοῦ κέντρου (αἰθούσης διδασκαλίας καὶ ψυχαγωγίας), συνεργασία μετὰ τῶν Σχολείων στενή, πρὸ δὲ πάντων ἡ Ἱερὰ Ἐξομολόγησις, ἀποτελοῦν ἀποτελεσματικὰ μέσα μορφώσεως κατὰ Χριστὸν τῶν Χριστιανῶν μας.

Ἐπίσης θὰ προσέξῃ ἕκαστος Ἐφημέριος καὶ τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῆς καθαριότητος, τῆς ἐπισκευῆς ἢ καὶ ἀνεγέρσεως Ἱεροῦ Ναοῦ. Ἡ δραστηριότης τοῦ Ἐφημερίου ἐξωραΐζει ὑπάρχοντα Ναὸν ἢ ἀνεγείρει περικαλλῆ τοιοῦτον. Ἡ ψυχὴ τῶν ἔργων αὐτῶν εἶναι ὁ δραστήριος Ἱερεύς.

Πολὺ θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Ἱερέως ἡ φιλανθρωπία. Ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ ἰσχυρὸν μαγνήτην, ὅστις θὰ φέρῃ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὄχι ὀλίγους ἀδιαφόρους ἢ καὶ ψυχροὺς ἀνθρώπους. Οὕτω πως ζητοῦμεν, ὅπως ἑκάστη Ἐνορία ἀποβῇ κυψέλη πνευματική, κέντρον πνευματικῆς ἐργασίας.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Θεόκλητος, ἀφοῦ ζητεῖ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς πειθαρχίαν καὶ ὑπακοὴν, ἀναγράφει εἰς τὴν ἐγκύκλιον τὰς κάτωθι ριζοσπαστικὰς ἀποφάσεις:

«Ὅ,τι ζητοῦμεν τὸ ἐπιθυμοῦμεν διὰ τὴν εὔρυθμον λειτουργίαν τῆς Ὑπηρεσίας καὶ γενικώτερον διὰ τὴν δόξαν τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τὸ πρόσωπον ἡμῶν οὐδὲν ζητοῦμεν. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ προσφέρητε ἡμῖν δῶρα ἔστω καὶ ἂν προσφέρωνται ἐξ ἀγαθῆς καὶ ἀγνῆς διαθέσεως. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τονίζει «δῶρα ἀποτυφλοῖ ὀφθαλμοὺς σοφῶν καὶ ὡς φιμὸς ἐν στόματι ἀποτρέπει ἐλεγμούς» (Σοφ. Σειράχ κ, 29), «ἐξόλλυσιν ἑαυτὸν ὁ δωρολήπτης, ὁ δὲ μισῶν δώρων λήψεις σώζεται» (Παρ. Σολ. ιε, 27) καὶ «πῦρ καύσει οἴκους δωροδεκτῶν» (Ἰωήλ. ιε, 34). Ἄλλωστε δὲν ὑπάρχει λόγος προσφορᾶς δώρων. Ὑπάρχουν φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα. Ὑπάρχουν πτωχοὶ Χριστιανοί. Ἂς διοχετεύῃ ἀπ' εὐθείας καὶ ἀφανῶς ἡ Ἀγάπη σας ὅ,τι ἐπιθυμεῖ καὶ δύναται εἰς τοὺς πάσχοντας. Ἀποστρεφόμεθα αὐτὴν τὴν ἐξευτελιστικὴν τακτικὴν τῆς προσφορᾶς καὶ λήψεως δώρων. Προϊστάμενος Ὑπηρεσίας, λαμβάνων δῶρα, ἐξευτελίζει ἑαυτόν. Ὁμοίως καὶ ὁ ὑφιστάμενος, προσφέρων δῶρα, ἐξευτελίζεται. Ἕκαστος ἄνθρωπος καὶ δὴ Χριστιανὸς εἶναι εἰκὼν Θεοῦ καὶ πρέπει νὰ ἵσταται ὑψηλά. Ὁ ἄνθρωπος ἐπιβάλλεται διὰ τῆς Ἀρετῆς καὶ οὐχὶ διὰ τῶν ὑλικῶν δώρων.

»Ὁμοίως οὐδεμίαν ἀμοιβὴν δεχόμεθα διὰ τέλεσιν Θείας Λειτουργίας ἢ Πανηγύρεως ἢ ἄλλης Ἱεροπραξίας ἢ διὰ παράστασιν ἡμῶν. Θὰ περιοδεύσωμεν, σὺν Θεῷ Ἁγίῳ, ἁπάσας τὰς Ἐνορίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως πρὸς ἁγιασμὸν τῶν πιστῶν καὶ διδασκαλίαν. Οὔτε ἡμεῖς, οὔτε πρόσωπον ἕτερον ἐκ τῶν συνοδευόντων ἡμᾶς, Κληρικὸν ἢ Λαϊκόν, θὰ λάβῃ ἔστω καὶ ἐλαχίστην ἀμοιβὴν κατὰ τὰς περιοδείας. Δέν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν διὰ ποῖον λόγον πρέπει νὰ πληρωνώμεθα ἱερουργοῦντες. Ἔργον τοῦ Ἐπισκόπου καὶ μάλιστα ἐκ τῶν

●——ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΠΟΥΤΣΙΚΑ

Ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ συγκίνηση τῶν νέων γιὰ τὴ σταδιοδρομία τους, εἶναι μιὰ ζωντανὴ πραγματικότητα, ποὺ πολὺ εὔκολα διαβάζεται στὰ πρόσωπά τους. Ἡ ἀνησυχία αὐτὴ πηγάζει ἀπὸ τὴ μεγάλη ψυχολογικὴ ἀλήθεια, πὼς τὸ ἐπάγγελμα εἶναι οὐσιῶδες τμῆμα τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό, ὁ ἐπαγγελματικὸς προσανατολισμὸς τῶν νέων — ἰδιαίτερα στὴ σημερινὴ ἐποχή μας — εἶναι ἕνα πρόβλημα, ποὺ ζητεῖ ἐπιτακτικὰ τὴ λύση του. Λύση, ὄχι πρόχειρη καὶ ἐπιπόλαια, ἀλλὰ θετικὴ καὶ ὁλοκληρωτικὰ ἀποτελεσματική, ὥστε νὰ μὴν ποτιστοῦν ἀργότερα τόσοι νέοι μὲ πίκρα, ἄγχος καὶ ἀπογοήτευση, ὅπως τόσες φορὲς μέχρι τώρα ἔχει γίνει.

Ἂς προσπαθήσουμε λοιπὸν νὰ δώσουμε μιὰ σωστὴ κατεύθυνση στὴ λύση του, προσφέροντας ἔτσι ἀνεκτίμητη βοήθεια σὲ χιλιάδες νέους ποὺ πλέουν σ' ἕνα ἀπέραντο πέλαγος ἐρωτημοτικῶν, χωρὶς νὰ ξέρουν γιὰ ποῦ πρέπει νὰ τραβήξουν. Ἄλλωστε, αὐτὸ θὰ εἶναι καὶ ἕνα σωτήριο μέσο γιὰ τοὺς γονεῖς, ποὺ βασανίζονται τὸ ἴδιο μὲ τὰ παιδιά τους καὶ ὄχι λίγες φορὲς παρασύρονται σὲ μάταιους καὶ ἐξαντλητικοὺς ἀγῶνες.

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες πίστευαν πὼς ἡ ὁλοκλήρωση τῆς ἀγωγῆς, πρέπει νὰ γίνεται, ὄχι μόνο μὲ τὴν ἔναρξη τοῦ ἀτόμου στὸν πολιτισμό, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν προπαρασκευή του σὲ καλὸ πολίτη, καλὸ ἐργάτης καὶ ἐπαγγελματία. Ὁ Ἡσίοδος, ὁ Σόλων, ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ἄλλοι, ὑπῆρξαν θερμοὶ ὑποστηρικτὲς τῆς καλῆς ἐπαγγελματικῆς ἀποκατάστασης τῶν νέων. Ὁ Ἡσίοδος πρῶτος τὸ ζήτησε. Ὁ Σόλων τὸ ἐπέβαλε ἐμμέσως μὲ τὴ νομοθεσία του. Ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης, ἔκαμαν συνάρτηση τοῦ ὅλου μορφωτικοῦ ἔργου πρὸς τὴν ἐπαγγελματικὴ καταλληλότητα καὶ σταδιοδρομία τῶν πολιτῶν γιὰ εὐδαιμονία ἀτόμων καὶ Πολιτείας. Ὁ δεύτερος μάλιστα, ὡς βασικὴ προϋπόθεση τῆς κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ εὐημερίας, θεώρησε τὴν ἐκλογὴ τοῦ ἐπαγγέλματος, ἀπὸ κάθε πολίτη, ἀνάλογα μὲ τὸν τύπο του. Ὁ Χριστιανισμὸς ἀργότερα, σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ θεμέλια τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου θεωρεῖ τὴν ἐργασία. Ἡ σημερινὴ πραγματικότητα ἔδειξε ὅτι πρέπει νὰ παραμεριστοῦν πλέον οἱ συζητήσεις πάνω σ' αὐτὸ τὸ πρόβλημα (ἀφοῦ καμμιὰ ἀμφιβολία πιὰ δὲν ὑπάρχει γύρω ἀπὸ τὴν σπουδαιότητά του) καὶ ν' ἀντιμετωπιστῇ πλέον, μὲ ζέση καὶ προγματικὸ ἐνδιαφέρον ἀπὸ τὴν Πολιτεία, μιὰ καὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἀτόμων, ἀντανακλᾶ στὴ δική της εὐτυχία.

Στὶς προηγμένες χῶρες ἀντιμετωπίζεται ἀποτελεσματικὰ καὶ ἔχει καθιερωθῆ ὁ θεσμὸς τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Προσανατολισμοῦ τῶν νέων στὰ σχολεῖα καὶ στὰ εἰδικὰ κέντρα. Στὴ χώρα μας, ὡς τώρα, καμμιὰ σοβαρὴ προσπάθεια δὲν εἶχε γίνει. Τώρα ἀρχίζει μιὰ κάποια κίνηση, χωρὶς τὸ κακὸ νὰ πάψῃ νὰ δισιωνίζεται — ἀφοῦ δὲν πάρθηκαν ἀκόμα τὰ κέντρα ποὺ πρέπει — μὲ ἐπακόλουθο τὰ τόσα τραγικὰ ἐπαγγελματικὰ θύματα, ποὺ βλέπουμε γύρω μας.

Ἔγινε πλέον ἀπὸ ὅλους ἀποδεκτό, ὅτι ἡ ἀξία τῆς ἐργασίας εἶναι τὸ παλαιότερο καὶ δραστικώτερο μέσο ἀγωγῆς. Ὁ ἄνθρωπος σέ ὅλες τὶς βαθμίδες τῆς ἐξελίξεώς του ἤταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐργάζεται. Ἔτσι ἔμαθε νὰ ἐκμεταλλεύεται τὴ φύση, νὰ χρησιμοποιῆ καλὰ τὴ δύναμή του, νὰ αὐτοπειθαρχῆ καὶ νὰ δημιουργῆ ἀνάγκες γιὰ τὴ ζωή του. Ἄλλωστε, ὅλες οἱ μορφὲς τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἀποτελέσματα τῆς σκόπιμης ἐργασίας του. ἀφοῦ ἡ ἐργασία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀνυψώνει σὲ ἀνώτερες βαθμίδες πνευματικοῦ πολιτισμοῦ, αὐξάνει τὴν ἐνεργητικότητα καὶ δραστηριότητα, ἐνισχύει τὴ θέληση, δάζει σὲ λειτουργία τὸ νοῦ, τὴ σκέψη καὶ ὠθεῖ τὸ ἄτομο σὲ νέες κατακτήσεις σὲ νέες προόδους, σὲ ἰσορροπημένη καὶ εὐχάριστη ζωή, σὲ ὁλοκληρωμένη προσωπικότητα, ἐνῶ χωρὶς αὐτὴ τὸ ἄτομο γίνεται ἄβουλο, νωθρό, ἀσήμαντο. χωρὶς ἐνεργητικότητα, χωρὶς ζωή, χωρὶς ἰδανικά, χωρὶς πρόοδο.

Παραδεχτήκαμε ἑπομένως τὴν ἀξία τῆς ἐργασίας. Πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ἀκόμη, πὼς ὁ κάθε ἄνθρωπος δὲν εἶναι φτιαγμένος γιὰ ὁποιαδήποτε ἐργασία. Ὁ κάθε ἕνας ἰδιάζει σὲ ὡρισμένο εἶδος. Σ' αὐτὸ συντελοῦν διάφοροι παράγοντες ὅπως οἱ κληρονομικοί, τὸ περιβάλλον ἡ ἀγωγὴ κλπ. Σήμερα ὅλοι πιστεύουμε ὅτι, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ στὴν Κοινωνία καὶ στὰ Ἔθνη πρόοδος, εὐημερία καὶ πολιτιστικὴ ἐξέλιξη, πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται τὸ γνωστὸ τῆς ἐποχῆς μας γνωμικό: «Ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος στὴν κατάλληλη θέση». Μ' αὐτὴ μόνο τὴν προϋπόθεση θὰ ὑπάρξῃ πρόοδος πολιτισμοῦ καὶ μαζὶ ψυχικὴ καὶ οἰκονομικὴ εὐφορία ἀτόμων καὶ Κοινωνίας, ἀφοῦ τὰ ἄτομα, ἐργαζόμενα στὴ θέση, ποὺ ταιριάζει μὲ τὸν ψυχοσωματικό τους κόσμο, θὰ βρίσκουν τὴν ἐργασία τους, ἱκανοποίηση, ἐνδιαφέρον καὶ χάρις σ' αὐτό, θὰ τὴν προάγουν καὶ θὰ τὴν καλλιεργοῦν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐπιτύχουν τὴν ἀτομική τους εὐημερία καὶ εὐτυχία καὶ παράλληλα τὴν εὐημερία καὶ εὐτυχία ὁλόκληρης τῆς Κοινωνίας.

Σύμφωνα μὲ ὅλα αὐτὰ γεννιέται τὸ ἐρώτημα. «Πῶς θὰ πετύχουμε ὥστε ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος νὰ μπῆ στὴν κατάλληλη θέση;». Σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτηση ὁ μόνος ἁρμόδιος νὰ δώση θετικὴ ἀπάντηση εἶναι ὁ Ἐπαγγελματικὸς Προσανατολισμός. Διότι αὐτὸς μόνον εἶναι σὲ θέση νὰ δείξῃ στὸν κάθε νέο τὸν σωστὸ Ἐπαγγελματικὸ δρόμο του καὶ νὰ τοῦ δώση τὴ δύναμη, νὰ προχωρήση θαρρετά, στὴ δημιουργία μιᾶς ἄξιας καὶ ἐπιτυχημένης ἐπαγγελματικῆς ζωῆς.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΠΟΥΤΣΙΚΑΣ

ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΕΣ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ "ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ,,

ΠΟΛΛΟΙ ΓΑΛΛΟΙ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΟΤΙ ΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΤΩΝ ΒΓΑΙΝΟΥΝ ΣΗΜΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

ΜΕΓΑΛΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑΝ ΣΗΜΕΙΩΝΟΥΝ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΩΝ

ΠΑΡΙΣΙ. Ὑπάρχει μιὰ μόδα στὸ Παρίσι, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι συναντᾶται καὶ στὸ Λονδίνο καὶ στὴ Νέα Ὑόρκη: οἱ συγγραφεῖς νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ νὰ σημειώνουν μὲ τὰ βιβλία τους μεγάλη ἐκδοτικὴ ἐπιτυχία. Στὸ παρελθόν, οἱ ποιητὲς εἶχαν ἕναν τύπο: μακρυὰ μαλλιὰ καὶ κουρελίδικα ντυμένοι. Οἱ ζωγράφοι συνήθιζαν νὰ ἔχουν γένεια. Σήμερα ὅλα ἔχουν ἀλλάξει. Οἱ ζωγράφοι μπορεῖ νὰ εἶναι πρεσβευτὲς καὶ οἱ ποιητὲς δανδῆδες καὶ γόητες. Ἀλλὰ γιὰ τοὺς συγγραφεῖς, παρουσιάζεται μόνιμα πλέον ἕνα φαινόμενο: πρέπει νὰ ἔχουν βγῆ ἀπὸ τὴ φυλακή. Καὶ γιὰ νὰ μὴν εἶναι κανεὶς ὑπερβολικός, θὰ χρειασθῆ νὰ κάνῃ μιὰ σκέψη: ἡ φυλακὴ σφυρηλατεῖ τὴ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἐπιτρέπει νὰ συγκεντρωθῆ καὶ τοῦ δίνει τὴν δυνατότητα νὰ γράψῃ. Ἀπὸ τὴ φυλακὴ στὴν Ἀκαδημία: Εἶναι μιὰ ἐνδιαφέρουσα πορεία...

Τελευταῖα στὴν Γαλλία γίνεται λόγος γιὰ τὰ ἔργα μιᾶς Γαλλίδας συγγραφέως, τῆς Ἀλμπερτὶν Σαρραζέν, ποὺ τὰ ἔγραψε μέσα στὴν φυλακή. Ἡ ἐπιτυχία τους ξεπερνᾶ κάθε προηγούμενο. Λέν εἶναι ὅμως ἡ μόνη. Μιὰ ἄλλη συγγραφεύς, ἡ Ἄνν Ὑρὲ, σημειώνει ἐπίσης ἐπιτυχία. Καὶ οἱ δυὸ αὐτὲς γυναῖκες εἶχαν παρασυρθῆ στὸν κατήφορο. Χρειάσθηκε νὰ ζήσουν μιὰ ζωὴ ἀλήτικη, νὰ κλέψουν κλπ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ καταλήξουν στὴ φυλακή.

Ἐκεῖ μέσα τοὺς γεννήθηκε ἡ ἐπιθυμία νὰ γράψουν. Ὅταν βγῆκαν τὰ βιβλία τους, παραξενεύθηκαν καὶ οἱ ἴδιες μὲ τὴν ἐπιτυχία ποὺ εἶχαν. Ὁπωσδήποτε ὅμως, πρόκειται γιὰ μαρτυρίες ζωντανὰ καὶ παραστατικὰ γραμμένες καὶ οἱ κριτικοὶ παραδέχθηκαν ὅτι οἱ συγγραφεῖς δὲν βγαίνουν πλέον ἀπὸ τὰ γραφεῖα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ πρέπει νὰ ἔχουν διώματα ποὺ θὰ συγκινήσουν.

Ἕνας ἄλλος συγγραφέας, ποὺ τὸ ἔργο του φανερώνει μιὰ κυνικότητα, εἶναι ὁ Ἀλφὸνς Μπουντάρ, ὁ ὁποῖος πῆρε καὶ τὸ βραβεῖο Γκονκούρ. Θὰ μποροῦσε νὰ πῆ κανεὶς ὅτι εἶναι μιὰ διαμαρτυρία, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὡδηγήθηκαν στὴν φυλακὴ δὲν ἔφταιξαν, ὅτι εἶναι θύματα τῆς κοινωνίας. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς τὰ ἔργα τους ἔχουν ἕνα δυναμισμό, εἶναι μία κραυγή.

Ὁ Ζὰν Ζενέ, ὁ ὁποῖος ξεκίνησε ἀπὸ τὸν ὑπόκοσμο καὶ τὴ φυλακὴ, εἶναι ἕνας ἐπιτυχημένος συγγραφέας. Πιστεύει ὅτι τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι καινούργιο, ὅτι καὶ στὸ παρελθὸν οἱ ἄνθρωποι ποὺ βασανίσθηκαν στὰ νιάτα τους, ποὺ ἔμειναν στὴ φυλακή, εἶδαν τὸ γράψιμο τῶν βιβλίων σὰν μιὰ ἀνάγκη, ὅτι δὲν ἔκαναν τίποτε τὸ τυπικό. Ἀκριβῶς, ἐπειδὴ ἦσαν οὐσιαστικά, ἔγραψαν ἔργα μὲ ἐνδιαφέρον καὶ ἐπέτυχαν στὴ νέα σταδιοδρομία τους. Ἀνέφερε κατόπιν τὶς δύο περιπτώσεις στὴν γαλλικὴ ποίηση, δηλαδὴ τοῦ Φρανσουὰ Βιγιόν, τοῦ ἀλήτη - ποιητῆ, καὶ τοῦ Ἀρθούρου Ρεμπό.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος — καὶ αὐτὸ πιστεύουν οἱ νέοι Γάλλοι συγγραφεῖς — δὲν χρειάζεται νὰ βγαίνουν πάντα ἀπὸ τὰ πανεπιστήμια καὶ τὸν καλὸ κόσμο. Μπορεῖ νὰ εἶναι ἄτομα ποὺ ἐπλήγησαν στὴ ζωή τους, ποὺ εἶχαν πάρει τὸν κατήφορο, ἀλλὰ ἀνένηψαν κατόπιν. Ἡ μόρφωση δὲν εἶναι ἕνα συμβατικὸ προϊὸν καὶ ἡ συγκίνηση καὶ τὸ βίωμα δὲν προέρχονται μόνο ἀπὸ τὸν καλὸ κόσμο.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι οἱ παρασυρόμενοι νέοι καὶ νέες, ποὺ καταδικάσθηκαν νὰ μείνουν στὴ φυλακὴ ἔγιναν συγγραφεῖς καὶ γνωρίζουν τώρα μεγάλη ἐπιτυχία. Ἡ Γαλλία προηγεῖται σ' αὐτὴ τὴ νέα μόδα.

ΑΣΠΙΡΙΝΗ
Παυσίπονον Ἀντιπυρετικὸν Ἀντινευραλγικὸν
Η ΑΣΠΙΡΙΝΗ ΣΑΣ τώρα στὴ νέα συσκευασία της
ASPIRIN
ΠΙΕΣΑΤΕ ΜΕ ΤΟΝ ΑΝΤΙΧΕΙΡΑ ΔΙΑ ΝΑ ΠΕΣΗ ΤΟ ΔΙΣΚΙΟΝ
Διὰ τὴν καλλιτέραν προστασίαν τῆς ὑγείας σας
BAYER
● Αὐτόματη ὑγιεινὴ παρασκευή
● Αὐτόματη ὑγιεινὴ συσκευασία
● Αὐτόματη ὑγιεινὴ χρησιμοποίηση
Ὅλο χαρὰ εἶναι ἡ ζωὴ δίχως πόνους μὲ ΑΣΠΙΡΙΝΗ

ΣΗΜΑΙΕΣ ΣΧΟΛΙΚΑΙ - ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ ΛΑΒ